

„Podívejte se na to,“ ukazuje doktorka na rentgenový snímek na obrazovce počítače. Dušan se dívá, já nemám odvalu. Nemohu se podívat. Bojím se podívat. To, co se stalo, je strašné. Hrůzostrašné!

„Je vůbec možné, aby se stal takhle vážný úraz z pádu?“ ptá se Dušan. Jemu samotnému se to nepozdává.

„Spadl na lino,“ říkám. Koukám na jedno místo a snažím se vybavit si všechny podrobnosti toho, co se stalo. „Chvíli brečel. Ale rychle se uklidnil. A choval se jako obvykle. Nezvracel. Nemotal se. Hrál si.“

V očích mám slzy, které se derou ven. Brečím. A slzy nejdou zastavit. Jak se jen tohle mohlo Matějovi stát?! Cítím se hrozně, bojím se o Matěje a roztrěsu se zimnicí. Zaslechnu něco o okamžité hospitalizaci. Nic neříkám. Když si přeberu Matěje, odvádějí nás na lůžkové oddělení. Tisknu ho k sobě, na bouli na jeho hlavě jsem opatrná. Nechci se na ni ani podívat, jak je mi z toho všeho špatně, jak mě to bolí.

Na recepci si vybírám nadstandardní pokoj. Chci soukromí pro sebe a pro Matěje. Matěj se v noci často budí a nerada bych obtěžovala ostatní pacienty na vícelůžkových pokojích. Sedím na posteli a Matěj je kousek ode mě, zkoumá barevné

kelímky a pokouší se je skládat do sebe. Když vstoupí do pokoje neuroložka, Matěj leze po čtyřech ke mně do náruče a choulí se v ní. Doktorka Matěje různě natahuje a zkoumá jeho reflexy. Mezitím mi pokládá tytéž otázky jako doktorka v ordinaci. Něco se jí nepozdává a navrhuje vyšetření CT. Souhlasím s tím, jen abych měla jistotu, že můj syn bude v pořádku. Že to bude dobrý. Prosim! Přichází další pracovnice v bílém mundúru a sepisuju s ní dokumentaci. Tentokrát blondýna s vlnitými vlasy. Je empatická a usmívá se. Informuji ji o předčasném porodu, návštěvách neurologa a fyzioterapie, kam s Matějem docházím cvičit.

„Měl vojtovku?“ dotazuje se a perem škrábe na papír.

„Jenom jeden cvik na posílení břicha,“ odpovím. „Od čtvrtého měsíce už cvičit nemusel. Neurolog byl s Matějovým vývojem spokojený.“

Jen co se dopíšu papíry, do pokoje vstupují ještě dvě ženy. Dávají Matěje do vysoké kovové postýlky, která spíš připomíná klec pro zvířata, a berou ho na JIP. Matěj pláče a jeho pláč se rozléhá celou dlouhou chodbou.

„V kolik jste kojila naposledy?“ ptá se empatická blondýna.

„V sedm.“

„Jen co se vylační, provedeme CT.“